

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi L. S.-R.

przy uczestnictwie H. P. i G. W.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Rejonowego w W.

z dnia 31 marca 2008 r., sygn. akt II Ns [...] w sprawie

z wniosku J. P. i G. W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej skarżącej

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddała wniosek uczestniczki G. W. o przyznanie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.) Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, nie publ.).

Skarżąca powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, nie publ.).

Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przez Sąd drugiej instancji w sposób rażący art. 172 k.c., art. 336 k.c., art. 206 k.c., art. 922 w zw. z art. 524 k.c., art. 609 § 2 i 3 k.p.c., art. 610 k.p.c. i art. 670 k.p.c.; art. 677 § 1 k.p.c., art. 412 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Tymczasem nawet rażące naruszenie prawa nie jest tożsame z jego oczywistym naruszeniem. Jeżeli J. (albo A. K.) w 1943 r. nabył udział w współwłasności osady włościańskiej zapisanej w tabeli likwidacyjnej wsi K. o pow. 3 ha 44 a i 87 m², której prawo własności przysługiwało M. Ł., po czym objął na tej podstawie część tej nieruchomości, stanowiącą obecnie działkę nr [...] położoną w W. – R. przy ul. D. o pow. 2671 m², to można było rzeczywiście ocenić, że jego władanie nastąpiło w wyniku podziału do użytkowania tej osady włościańskiej, a więc nie prowadziło do zasiedzenia. Sąd drugiej instancji odwołał się w tej materii sposób niewadliwy do treści aktu notarialnego z dnia 29 lipca 1960 r. sporządzonego przez notariusza H. W..

W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest jednak związany ustaleniami stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398 § 2 k.p.c.), a sądy *meriti* ustaliły, że w grudniu 1972 r. działkę ewidencyjną nr [...] objęła w samoistne posiadanie córka nabywcy S. Z. P.. Gdy następcą prawny, zawładnął nieruchomością jakby był jej właścicielem pomimo tego, że jego poprzednik władał nią jak dzierżyciel bądź posiadacz zależny i ujawnia swoją wolę jej posiadania jak właściciel w sposób jawny i widoczny dla otoczenia to początkiem biegu zasiedzenia na jego rzecz, jest ta chwila np. otwarcia spadku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1997 r., III CKN 35/97, OSN 1997, Nr 10, poz. 150). W sposób nienaruszający prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu, w świetle dokonanych ustaleń można było przyjąć, że S. Z. P. przekształciła władztwo działki ewidencyjnej nr [...] w posiadanie samoistne, skoro nastąpiło wydzielenie jej geodezyjne, wyrażała wolę jej władania jak właściciel, wykonując na niej w akty władztwa z wyłączeniem innych osób w sposób jawny i widoczny dla otoczenia oraz opłacała z niej podatki. Zasiedzenie wydzielonej części wspólnej nieruchomości prowadzi zawsze do częściowego lub całkowitego zniesienia współwłasności.

Poza tym skoro Sądy ustaliły, że po śmierci S. Z. P. w dniu 16 lipca 1979 r. posiadanie to zostało przejęte przez J. P. i G. W. to także w sposób niewadliwy można było doliczyć do posiadania tych osób posiadanie ich poprzedniczki.

Spadkobierca osoby, która uzyskała posiadanie nieruchomości, lecz do chwili śmierci nie nabyła jej przez zasiedzenie, może żądać stwierdzenia na swoją rzecz z zaliczeniem okresu posiadania spadkodawcy (poprzednika) w takiej części, w jakiej dziedziczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1993 r., II CRN 90/93, LEX nr 164845).

Wobec ustalenia także, że J. S. i T. S. – rodzice skarżącej - nie przejawiali zainteresowania działką nr [...], oraz nie wykonywali na niej fizycznych aktów władztwa, a także nie wyrażali woli władania tą działką jak właściciel Sądy *meriti* oceniły, że jej nie posiadały. Wniosek J. S. o jej zasiedzenie został odrzucony postanowieniem z dnia 31 marca 2008 r. sygn. akt II Ns [...].

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).